

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 600/2012-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. decembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť J. Š., S., toho času v Ústave na výkon trestu odňatia slobody H., pre namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 17 ods. 1 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3 Tos/35/2012 z 13. marca 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. Š. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. apríla 2012 doručená sťažnosť J. Š., S., toho času v Ústave na výkon trestu odňatia slobody H. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 17 ods. 1 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Tos/35/2012 z 13. marca 2012.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je trestne stíhaný pre trestný čin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa ustanovenia § 172 ods. 1 písm. c) a d) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov, pričom uznesením Okresného súdu Galanta (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 Tp 8/2011 z 18. februára 2011 bol vzatý do väzby v zmysle § 72 ods. 2 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Po podaní obžaloby na sťažovateľa a po vypočutí svedkov na hlavnom pojednávaní okresný súd určil termín výsluchu sťažovateľa (29. februára 2012) pre účely posúdenia dôvodnosti ďalšieho trvania jeho väzby. Uznesením sp. zn. 3 T 184/2011 z 29. februára 2012 okresný súd rozhodol o prepustení sťažovateľa z väzby na slobodu, keďže podľa jeho záverov dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku u sťažovateľa pominuli.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote prokurátor sťažnosť, ktorou sa domáhal zrušenia predmetného rozhodnutia okresného súdu a prijatia rozhodnutia krajského súdu.

O podanej sťažnosti rozhodol krajský súd na neverejnom zasadnutí namietaným uznesením, ktorým sťažnosti vyhovel a podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku zrušil napadnuté uznesenie okresného súdu konštatujúc podľa § 79 ods. 1 Trestného poriadku, že u sťažovateľa dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) citovaného zákona naďalej trvajú.

V sťažnosti vo vzťahu k namietanému uzneseniu krajského súdu predložil sťažovateľ túto argumentáciu: *„KS-Trnava však vo svojom uznesení sp. zn. 3Tos/35/2012 zo dňa 13.3.2012 vôbec nehodnotil dôkaznú situáciu s pohľadu permanentnej previerky dôvodov väzby, ale laxne sa stotožnil s námietkami OP – Galanta, ktoré vo svojom uznesení citoval.*

Ak by KS-Trnava uplatnil svoju nezávislosť a nestrannosť a hodnotil by dôkazy, nemohol by ignorovať na HP preukázanú nezákonnosť získania hlavného dôkazu, tak ako to namietal môj obhajca v konaní o väzbe dňa 29.2.2012 pred OS-Galanta.

K nedostatku reálnych dôvodov väzby by prispelo aj skúmanie výpovedí všetkých svedkov, predovšetkým svedkov obžaloby s ktorých obsahu vyplýva zrejma absencia argumentov v prospech uplatnenia „preventívnej“ väzby v zmysle par. 71 ods. 1 písm. c Tr. poriadku. Z uvedených skutočností vyplýva, že uznesenie KS-Trnava sp. zn. 3 Tos/35/2012 zo dňa 13.3.2012 nespĺňa ani náležitosti zákonného ustanovenia podľa par. 176 ods. 2 Tr. poriadku, pretože výrok súdu nie je odôvodnený zákonom predpokladaným spôsobom a naopak sú ignorované tie dôkazy a argumenty, ktoré odôvodňujú moje prepustenie z väzby na slobodu. Ku svojmu rozhodnutiu dospel KS-Trnava v konaní popierajúcim rovnosť zbraní a kontradiktórnosť súdneho konania. Svojim postupom a rozhodnutím súd porušil čl. 17 ods. 1, 5 Ústavy SR a čl. 5 ods. 4 Dohovoru a preto moje ďalšie väzobné stíhanie nadobudlo nezákonný charakter.“

Sťažovateľ námietku porušenia požiadavky „rovnosti zbraní a kontradiktórnosti konania o väzbe“ zdôvodnil týmto tvrdením: „V rámci konania o sťažnosti OP – Galanta proti rozhodnutiu o mojom prepustení z väzby som nebol účastný na „NZ“ pred KS – Trnava dňa 13.3.2012 a sťažnosť prokurátora nebola doručená mne ani môjmu obhajcovi. Prakticky som nemal žiadnu možnosť vstúpiť do súdneho konania a nebola teda zabezpečená rovnosť zbraní a kontradiktórnosť konania o väzbe.“

Na základe všetkých uvedených skutočností sťažovateľ v závere sťažnosti navrhol, aby ústavný súd o nej rozhodol nálezom, ktorým by vyslovil porušenie jeho základného práva garantovaného čl. 17 ods. 1 a 5 ústavy a jeho práva garantovaného čl. 5 ods. 4 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Tos/35/2012 z 13. marca 2012, predmetné uznesenie zrušil, uložil krajskému súdu povinnosť prepustiť sťažovateľa na slobodu a priznal mu náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pričom skúmal, či spĺňa zákonom predpísané náležitosti podľa § 20 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde a či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti vychádzal z toho, že podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov ustanovených v zákone.

Podľa ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

V zmysle judikatúry ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mal preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03).

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti navrhol, aby ústavný súd vyslovil, že uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Tos/35/2012 z 13. marca 2012 bolo porušené jeho základné právo podľa čl. 17 ods. 1 a 5 ústavy a právo podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru.

Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Ústavný súd z obsahu sťažnosti a jej príloh zistil pre posúdenie sťažnosti tieto relevantné skutočnosti:

Sťažovateľ bol uznesením okresného súdu z 18. februára 2011 vzatý do väzby z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, podľa ktorého obvinený môže byť vzatý do väzby len vtedy, ak doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu, sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený a z jeho konania alebo ďalších konkrétnych skutočností vyplýva dôvodná obava, že bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval alebo ktorým hrozil.

Uznesením sp. zn. 3 T 184/2011 z 29. februára 2012 okresný súd rozhodol, že podľa § 79 ods. 1 a 2 Trestného poriadku prepúšťa sťažovateľa z väzby na slobodu, pretože dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) citovaného zákona pominuli. Svoje rozhodnutie okresný súd odôvodnil takto:

„Prokurátor Okresnej prokuratúry Galanta doručil 26.07.2011 na tunajší súd obžalobu na obž. J. Š. za vyššie uvedený zločin (dňa 15.02.2011 o 09.05 hod., v S., na zadnom sedadle jeho motorového vozidla značky P., v žltej bunde prechovával 8 plastových vreciek s tlakovým uzáverom, ktoré obsahovali 5873 mg 23,4 % kokainu s prímiesou fenacetínu, lidokainu, kofeínu a levamizolu, z toho 1374 mg absolútneho kokainu. Z tohto množstva bolo možné vyrobiť 46 - 137 obvykle jednorazových dávok drogy).

Predseda senátu, po preskúmaní obžaloby a pripojeného trestného spisu, určil termín verejného zasadnutia o predbežnom prejednaní obžaloby, potom bol určený termín hlavného pojednávania. Na hlavnom pojednávaní 18.11.2011, 09.01.2012, 15.02.2012 boli vypočutí viacerí svedkovia. Zostáva vypočuť ešte štyroch svedkov. Ďalší termín hlavného pojednávania je určený na 09.03.2012.

Podľa § 79 ods. 1 Tr. por., ak pominie dôvod väzby, dôvod na jej ďalšie trvanie, alebo uplynie lehota uvedená v § 76 ods. 6 alebo 7 alebo v § 78 Tr. por., musí byť obvinený ihneď prepustený na slobodu.

Podľa § 79 ods. 2 Tr. por. policajt, prokurátor, sudca pre prípravné konanie a súd sú povinní skúmať v každom období trestného stíhania, či dôvody väzby trvajú alebo či sa zmenili.

Predseda senátu po preskúmaní dôvodov väzby, pre ktoré je obžalovaný J. Š. vo väzbe, určil termín výsluchu obžalovaného na 29.02.2012.

Obžalovaný J. Š. bol vypočutý vo vzťahu k dôvodom väzby, predseda senátu prečítaním oboznámil všetky listinné dôkazy vzťahujúce sa na predmet rozhodovania.

Po zhodnotení všetkých osobných i listinných dôkazov majúcich vzťah k existencii dôvodov väzby preventívnej (§ 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por.) dospel súd k záveru, že tieto dôvody zanikli a reálne, v tomto štádiu konania, už neexistujú. Obžalovaný J. Š. je stíhaný za jeden skutok drogovej trestnej činnosti, predtým bol odsúdený Okresným súdom Trnava, dňa 08.02.2005, za prečin krádeže. Bol mu uložený podmienený trest odňatia slobody a hľadá sa na neho akoby nebol odsúdený. Ten istý záver sa vzťahuje aj na druhé, staršie odsúdenie obž. J. Š. Okresným súdom Galanta z 12.04.1996. Aj tu bol odsúdený za prečin krádeže na podmienený trest odňatia slobody. Obžalovaný J. Š., podľa dokladov nachádzajúcich sa v spise podnikal v oblasti požičiavania motorových vozidiel. Vo väzbe je od 15.02.2011, teda viac ako jeden rok. Podľa názoru súdu zanikla teda intenzívna obava, žeby na slobode pokračoval v páchaní toho istého druhu trestnej činnosti.“

Proti označenému uzneseniu okresného súdu podal v zákonnej lehote sťažnosť prokurátor, ktorý v nej poukázal na to, že „obžalovaný je nemajetný, živnosť má pozastavenú od 24.01.2011 do 23.01.2014“. Prokurátor formuloval svoj názor, že „obžalovaný na slobode by aj naďalej zadovažoval, prechovával a predával rôznym

osobám drogy a tak by si zabezpečoval bezpracné finančné prostriedky na živobytie. Obžalovaný je stínaný za zločin v súvislosti s drogami a vzhľadom na zaistené množstvo drog (46 až 137 obvykle jednorázových dávok drogy) je teda dôvodná obava, že by v prípade jeho prepustenia z väzby pokračoval v páchaní tejto trestnej činnosti. V prípravnom konaní a v konaní pred súdom bolo nazhromaždené dostatočné množstvo dôkazov, ktoré aj v súčasnom štádiu trestného konania naďalej dávajú zákonný podklad pre trestné stíhanie obžalovaného ako i samotné pretrvávajúce formálnych a materiálnych dôvodov preventívnej väzby.“.

Prokurátor dôvodil, že „pokiaľ ide o ďalšie trvanie väzby obžalovaného, má za to, že dôvody jeho väzby bez ohľadu na jeho vyjadrenie vo výsluchu zo dňa 29.02.2012 naďalej pretrvávajú, pričom tieto námietky nie sú spôsobilé eliminovať existenciu väzobného dôvodu podľa § 71 ods1 písm. c/ Trestného poriadku vo vzťahu k jeho osobe. Obžalovanému hrozí uloženie trestu odňatia slobody v rozpätí od 4 do 10 rokov a s prihliadnutím na okolnosti činu, jeho povahu a spôsobený následok, hlavne však s prihliadnutím na osobné pomery obžalovaného, je plne opodstatnený záver, že u neho pretrvávajú tieto väzobné dôvody aj v terajšom štádiu súdneho konania.“.

O sťažnosti podanej prokurátorom rozhodol krajský súd tak, že jej svojím rozhodnutím vyhovel, uznesenie okresného súdu zrušil a vyslovil, že podľa § 79 ods. 1 Trestného poriadku u sťažovateľa dôvody väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku naďalej pretrvávajú. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol:

„Na základe sťažnosti okresného prokurátora preskúmal krajský súd v zmysle ustanovenia § 192 ods. 1 Trestného poriadku správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a konanie predchádzajúce týmto výrokmi napadnutého uznesenia, a tak zistil, že sťažnosť okresného prokurátora je dôvodná.“

Proti obžalovanému sa vedie trestné stíhanie pre zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods.1 písm. c/, písm. d/ Trestného zákona na základe obžaloby podanej Okresným prokurátorom v Galante zo dňa 22. júla 2011, ktorú podal na Okresný súd v Galante dňa 26. júla 2011. Obžalovaný je vo väzbe na základe uznesenia sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu Galanta sp. zn. 1Tp/8/2011 zo dňa 18.02.2011 s

tým, že väzba sa započítava od 15.02.2011 od 06.10 hod. Dôvodom väzby je ustanovenie § 71 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku. Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že vec je v štádiu vykonávania dôkazov na jednotlivých hlavných pojednávaniach. Doposiaľ sa uskutočnili hlavné pojednávania v dňoch 18.11.2011, 09.01.2012 a 15.02.2012. Vo veci je potrebné vykonať ešte ďalšie dokazovanie, podľa vyjadrenia predsedu senátu je potrebné vypočuť štyroch svedkov. Na rozdiel od súdu I. stupňa je krajský súd toho názoru, že dôvody väzby u obžalovaného v zmysle ustanovenia § 71 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku aj naďalej trvajú. Súd I. stupňa v napadnutom uznesení dostatočne nezdôvodnil v čom vidí pominutie dôvodov väzby v zmysle citovaného ustanovenia Trestného poriadku. V písomných dôvodoch uznesenia sa v podstate zamerá len na predchádzajúce odsúdenia obžalovaného. Vzhľadom na charakter trestnej činnosti, spôsob jej spáchania a osobu obžalovaného je zrejmé, že sú tu aj naďalej konkrétne skutočnosti odôvodňujúce trvanie väzby v zmysle ustanovenia § 71 ods.1 písm. c/ Trestného poriadku. Obžalovanému obžaloba kladie za vinu, že prechovával množstvo drogy, z ktorej by bolo možné vyrobiť 46 až 137 obvykle jednorázových dávok drogy. Aj charakteristika osoby obžalovaného nasvedčuje tomu, že dôvody väzby v zmysle citovaného ustanovenia Trestného poriadku naďalej trvajú.

Ďalej z obsahu spisového materiálu vyplýva, že obhajca obžalovaného namieta, že prehliadka osobného motorového vozidla nebola vykonaná bez meškania, nakoľko vyšetrovateľ OR PZ Galanta žiadal dňa 03.02.2011 o súhlas s príkazom na prehliadku osobného motorového vozidla zn. P. s tým, aby prehliadka bola vykonaná v období od 08.02. do 31.03.2011. Ďalej obhajca obžalovaného namietal, že v rozpore so zákonom nebol príkaz na prehliadku vozidla odôvodnený. Poukázal na to, že príkaz na prehliadku musí obsahovať náležitosti uvedené v ustanovení § 181 Trestného poriadku a s poukazom na § 181 ods.2, § 182, § 101 ods. 1 Trestného poriadku druhá veta, najmä odôvodnenie. V súvislosti s týmito namietanými skutočnosťami vyslovil záver, že trestné konanie prebieha na základe dôkazu získaného nezákonným spôsobom.

Je pravdou, že súd je povinný nielen pri každom rozhodovaní o väzbe ale aj v každom štádiu trestného konania skúmať aktuálny stav výkonu dokazovania a vyhodnocovať ho smerom k dôvodnosti ďalšieho trvania väzby obžalovaného, avšak súd I. stupňa v napadnutom uznesení neposudzoval dôvodnosť väzby vo vzťahu k záujmom štátu

na obmedzení osobnej slobody obžalovaného po zohľadnení princípu proporcionality a princípu vyváženosti. Hodnotenie dôkazov môže urobiť súd I. stupňa až v rámci rozhodnutia vo veci samej. Vzhľadom na namietané skutočnosti obhajcom v rámci trestného stíhania, nemôže súd I. stupňa v danom štádiu povedať, že dôkazy boli vykonané nezákonným spôsobom. Spôsob dôkazov vykonaných v prípravnom konaní a ich dôsledok vyhodnotí súd I. stupňa v súvislosti so všetkými vykonanými dôkazmi až po skončení celého procesu dokazovania.

Podľa názoru krajského súdu nemajú na trvanie väzby obžalovaného v zmysle ustanovenia § 71 ods.1 písm. c/ Trestného poriadku vplyv len samotné predchádzajúce odsúdenia, na ktoré poukazuje súd I. stupňa v napadnutom rozhodnutí, ale rozsah závažnej trestnej činnosti, pre ktorú sa proti obžalovanému vedie trestné stíhanie, tiež spôsob jej spáchania a komplexné hodnotenie osoby obžalovaného.

Krajský súd preto zrušil napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu a vyslovil, že dôvody väzby u obžalovaného v zmysle ustanovenia § 71 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku aj naďalej trvajú. “

Obhajca sťažovateľa k podanej sťažnosti predložil písomné stanovisko, v ktorom uviedol, že okresný súd primerane posúdil dôvodnosť väzby na jednej strane vo vzťahu k právu sťažovateľa na osobnú slobodu a na druhej strane vo vzťahu k záujmu štátu na obmedzení osobnej slobody sťažovateľa, a to po zohľadnení princípu vyváženosti medzi oboma záujmami s prihliadnutím na vývoj aktuálnej dôkaznej situácie.

V rámci svojej rozhodovacej činnosti už ústavný súd konštatoval, že v čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru, ktoré garantujú právo na osobnú slobodu (obdobne aj čl. 17 ods. 1 a 5 ústavy), je obsiahnuté aj právo na periodickú súdnu previerku opatrenia, ktorým bol obvinený pozbavený osobnej slobody, teda väzby, v rámci ktorej by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie obvineného, ak je väzba nezákonná; ako aj jeho právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú alebo byť prepustený počas konania.

Súdne preskúmanie zákonnosti pozbavenia osobnej slobody kladie nároky (okrem iného) na kvalitu preskúmania.

Väzobné konanie týkajúce sa rozhodovania o osobnej slobode obvinenej osoby musí spĺňať niektoré fundamentálne požiadavky spravodlivého konania podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Jednou z nich je aj právo na náležité odôvodnenie rozhodnutia. Jeho obsahom je právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti („fairness“) pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (pozri napr. III. ÚS 135/04, III. ÚS 198/05).

Opierajúc sa o tieto východiská posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľa.

Krajský súd (v právomoci ktorého bolo posúdenie skutkových a právnych otázok relevantných pre rozhodnutie o sťažnosti prokurátora smerujúcej proti prvostupňovému rozhodnutiu, ktorým bol sťažovateľ prepustený z väzby) vychádzal zo skutkového a právneho stavu, ktorý ustálil na základe preskúmania príslušného spisového materiálu.

Krajský súd neakceptoval právny záver okresného súdu o pominutí dôvodov väzby u osoby sťažovateľa a považoval ho za nedostatočne zdôvodnený. Okresnému súdu vytkol nekomplexnosť posúdenia skutkových okolností relevantných pre zodpovedanie otázky existencie či neexistencie dôvodov väzby.

Pri preskúmaní napadnutého rozhodnutia okresného súdu krajský súd reflektoval jednak na obsah sťažnosti prokurátora, ako aj na obsah námietok prezentovaných zo strany sťažovateľa prostredníctvom jeho obhajcu.

K splneniu hmotnoprávných predpokladov väzby krajský súd, pokiaľ ide o dôvody tzv. preventívnej väzby, poukázal na okolnosti (vychádzajúc aj z obsahu sťažnosti prokurátora), ktoré podľa jeho názoru opodstatňujú dôvodnú obavu z pokračovania sťažovateľa v trestnej činnosti, ktorá je mu kladená za vinu. Dôvodnosť tzv. preventívnej väzby opieral krajský súd predovšetkým o charakter trestnej činnosti (skutočnosti nasvedčujúce tzv. [dílerstvu drog](#)), pre ktorú je proti sťažovateľovi trestné stíhanie vedené,

ako aj o komplexné hodnotenie osoby sťažovateľa (neobmedzujúce sa len na okolnosť recidívy u osoby sťažovateľa).

Vo vzťahu k skutkovým okolnostiam vzatia do väzby (dôvodnosť vedeného trestného stíhania) ako súčasti materiálnych predpokladov väzby krajský súd špecifikoval aktuálnu dôkaznú situáciu v trestnej veci sťažovateľa. Na tomto mieste tiež formuloval argumentáciu smerujúcu k vyvráteniu námietky prednesenej zo strany obhajcu sťažovateľa, ktorý prezentoval tvrdenie o nezákonnosti obstarania jedného z dôkazov v procese dokazovania. Krajský súd vylúčil potenciálnu možnosť vyhodnotenia takéhoto jednotlivého dôkazu izolovane (bez kontextu celého procesu dokazovania) a predčasne, teda pred skončením tohto procesu.

Na základe posúdenia obsahu odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu možno konštatovať, že svoj právny záver o existencii dôvodov tzv. preventívnej väzby oprel o adekvátnu a preskúmateľnú argumentáciu. Podľa názoru ústavného súdu je toto odôvodnenie ústavnoprávne akceptovateľné, pretože právne závery krajského súdu opierajúce sa o aplikáciu relevantnej právnej úpravy korešpondujú skutkovým zisteniam, a tieto zistenia nie sú výsledkom svojvôle, ale komplexného zhodnotenia všetkých skutkových okolností relevantných pre rozhodovanie o väzobnej otázke.

Odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu rovnako potvrdzuje aj neopodstatnenosť námietok sťažovateľa, v ktorých tento predstrel tvrdenie o porušení princípu rovnosti zbraní odňatím mu možnosti reagovať na sťažnosť prokurátora, keďže z jeho obsahu výslovne vyplýva, že sťažovateľovi možnosť vyjadriť sa k sťažnosti prokurátora poskytnutá bola a túto aj realizoval prostredníctvom svojho obhajcu. Vo vzťahu k námietke sťažovateľa o prerokovaní sťažnosti prokurátora na neverejnom zasadnutí v tzv. „písomnom konaní“ bez možnosti osobnej účasti sťažovateľa poukazuje ústavný súd na svoje predchádzajúce rozhodnutia, v ktorých už vyslovil, že v rámci odvolacej inštancie osobná prítomnosť obvineného alebo jeho obhajcu v konaní o väzbe sa nevyžaduje, ak ani prokurátor nie je prítomný (pozri napr. III. ÚS 135/08 a III. ÚS 346/08).

Ústavný súd dospel k záveru, že účinky uplatnenej právomoci vo veci rozhodujúceho krajského súdu v danom prípade sú zlučiteľné s obsahom sťažovateľom označeného čl. 17 ods. 1 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru, preto sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. decembra 2012